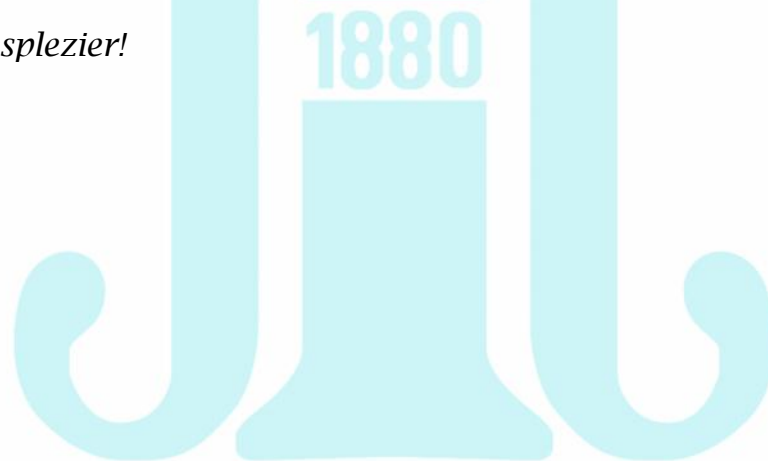

Even uw aandacht...

*Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.
Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het
mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.
Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige
toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van
boekjes voor opvoering beslist.*

Veel leesplezier!

VERGETELHEID

Een toneelspel in 19 scènes

door

1880

Haye van der Heyden

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen

2016

Nr.3305

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste VIER tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde opvoeringsrechten aan:

Toneelfonds J. Janssens B.V.B.A.
Te Boelaerlei 107
2140 Borgerhout Antwerpen
rechten@toneelfonds.be

Bij aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt u van de uitgever een formulier 'Aanvraag tot opvoering'. Op dit formulier moet u plaats en datum(s) van opvoering invullen. Het moet minstens vier weken voor de opvoering(en) aan Toneelfonds J. Janssens worden bezorgd of digitaal worden ingediend via www.toneelfonds.be → opvoering.

Enige tijd voor de opvoeringen ontvangt men dan van Toneelfonds J. Janssens de factuur voor te betalen auteurs- en/of vertaalrechten.

Iedereen die een 'Aanvraag tot opvoering' indient wordt verondersteld de 'algemene voorwaarden aanvraag opvoering' (zoals ze vermeld staan op onze website) te kennen en te aanvaarden.

(Indien u geen toegang tot internet hebt, gelieve ons dit te melden. Dan sturen wij u graag per post een exemplaar van deze algemene voorwaarden.)

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gekopieerde boekjes.

Wanneer u niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende opvoeringsrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland contacteert u:

I.B.V.A "Holland"
Postbus 363
1800 AJ Alkmaar.
info@ibva.nl

TARIEFCODE A1

BELANGRIJKE OPMERKING!

Alle rechten voorbehouden. Iedereen die toestemming verkreeg het stuk **VERGETELHEID** op te voeren moet de naam van auteur **HAYE VAN DER HEYDEN** vermelden in alle publicaties die n.a.v. de voorstellingen verschijnen.

De auteursnaam moet onmiddellijk onder de titel vermeld worden, in een lettertype minstens half zo groot als dat van de titel, maar minstens twee keer zo groot als dat waarin de naam van de vertaler, regisseur en spelers wordt vermeld.

Wettelijk depot D/2016/0220/011
ISBN 978-90-385-13775

© 2016 Toneelfonds J. Janssens/Haye van der Heyden
www.toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Toneelfonds J. Janssens – Te Boelaerlei 107 – 2140 Bght Antwerpen
Tel 03 366 44 00 . Fax 03 366 45 01 . info@toneelfonds.be

PERSONAGES

(3 dames – 1 heer)

SARAH, begin zestig :

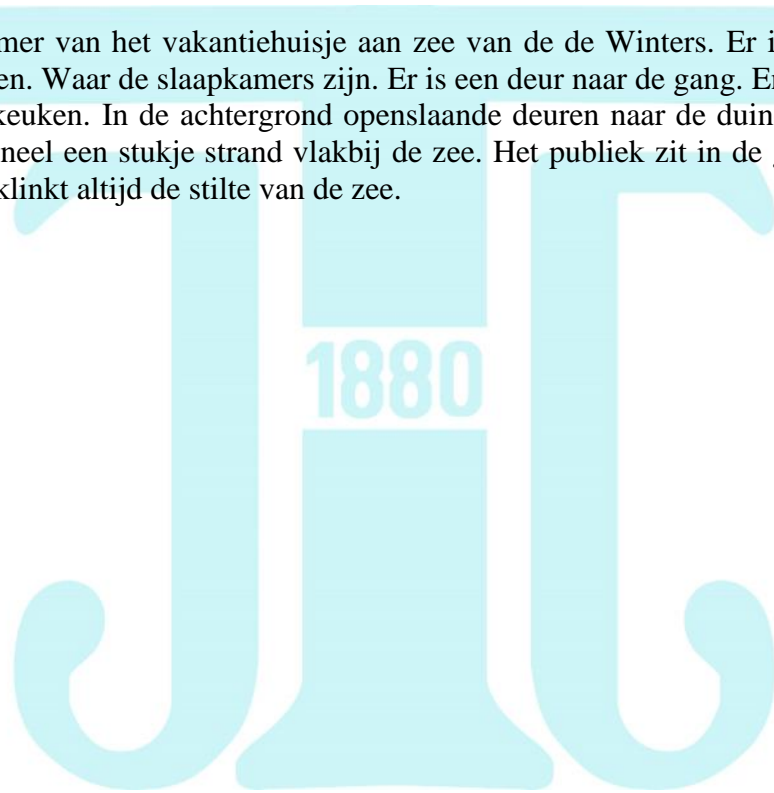
ANTOIN, midden zestig :

IRIS, begin veertig :

DEBORAH, begin veertig :

DECOR

De zitkamer van het vakantiehuisje aan zee van de de Winters. Er is een trap naar boven. Waar de slaapkamers zijn. Er is een deur naar de gang. En een deur naar de keuken. In de achtergrond openslaande deuren naar de duinen. Elders op het toneel een stukje strand vlakbij de zee. Het publiek zit in de golven. In de verte klinkt altijd de stilte van de zee.

1.

(Het huisje aan zee. Opus 9 nr. 2 van Chopin klinkt. Het is avond. Antoin loopt met de deuren open - geluid van de zee in de achtergrond – door de kamer. Hij is bezig met foto's die hij uit een doos haalt. Er staan nog meer dozen en er liggen mappen en fotoboeken. Glas wijn bij de hand. Hij kijkt naar de foto's, hangt ze op, verhangt ze weer, denkt over dingen na, probeert gegevens uit het verleden te combineren. Alsof hij een politieman is. Er klopt iets niet, ontbreekt iets. Maar wat? Dan klinkt er een auto buiten. Daar kijkt hij van op. Buiten wordt de motor van de auto uitgezet en klinken er voetstappen op het pad. Hij zet de muziek uit, staat even en wacht. Wie zou het zijn? Even hoort hij niets, dan verschijnt Iris in de openslaande deuren.)

IRIS : Hai.

ANTOIN : O, ben jij het?

IRIS : Wat kijk je verschrikt.

ANTOIN : Nee hoor.

IRIS : Was je bang dat het mama was?

ANTOIN : Ja.

IRIS : Ben je iets aan het doen dat niet mag dan?

ANTOIN : Jammer genoeg niet.

(Even stil. Ze kijken elkaar aan.)

IRIS : Waarom heb je niet gezegd dat je hier naar toe ging?

ANTOIN : Moet dat?

IRIS : Het moet niet, het mag wel.

ANTOIN : Ik wou gewoon even een paar dagen... weg.

(Hij valt stil. Iris loopt verder naar binnen en ziet de foto's.)

IRIS : Wat is dit allemaal?

ANTOIN : Foto's van vroeger.

IRIS : Ja, dat zie ik.

(Even stil.)

ANTOIN : Wat is er aan de hand? Waarom mag ik niet even een paar dagen hier in mijn eentje zitten? Daar hebben we dit huisje toch voor?

IRIS : Het mag.

ANTOIN : Wat kom je doen dan?

IRIS : Klinkt niet erg aardig, pap. *(Even stil.)* Je was er niet vanmiddag.

ANTOIN : Wat was er vanmiddag?

(Ze kijkt hem scherp aan.)

Wat is er?

IRIS : We hebben een zaak te runnen. Je bent er wel vaker niet de laatste tijd.

ANTOIN : *(Pissig)* Als ik ergens niet was, stond het niet in mijn... eh... in mijn...

IRIS : Agenda.

ANTOIN : Stond niks in.

IRIS : Wel waar. En Laura en jij hebben het er nog over gehad vanochtend. En jij hebt gezegd dat je daarna hierheen zou gaan.

ANTOIN : Wie zegt dat?

IRIS : Laura! Je secretaresse.

(Even stil. Antoin kijkt haar aan, is even in de verwarring, barst dan los.)

ANTOIN : Ik mag toch wel een paar dagen alleen zijn! Waarom mag dat niet?! Wat is dit voor gezeik!

IRIS : Rustig zeg.

(Even stil. Ze kijken elkaar aan.)

ANTOIN : Waarom ben je hier?

IRIS : Ik dacht, dat komt goed uit. Kunnen we even rustig met elkaar praten.

ANTOIN : Waarover?

IRIS : Over hoe het gaat.

ANTOIN : Ik ben hierheen gevlucht om een paar dagen niet met de zaak bezig te zijn.

IRIS : Zit je me uit te testen of zo?

ANTOIN : Wat bedoel je?

IRIS : Of ik het wel alleen kan.

ANTOIN : Of je wat alleen kan?

IRIS : Jezus! Waar hebben we het nou over?!

ANTOIN : Ik heb geen idee! Waar hebben we het over?

(Zij kijkt naar hem. Dit wordt niks zo.)

Zijn er problemen?

IRIS : Als die er zijn, zou je dat moeten weten, vind je niet?

ANTOIN : Jij bent nu toch de baas?! Ik hang er alleen maar een beetje bij.

IRIS : *(Bozig)* Ook niet dus, want je gaat gewoon weg zonder iets te zeggen!

(Blik van Antoin. Dan:)

ANTOIN : Wil je een glas wijn?

IRIS : Doe maar.

(Hij gaat haar een glas wijn inschenken. Zij bekijkt de foto's. En de dozen die er staan.)

Is dit familie van me?

ANTOIN : Van je moeders kant.

IRIS : Ja, dat zie ik. *(Ze kijkt naar de dozen)* Heb je het van het zoldertje gehaald of zo?

ANTOIN : Ja.

IRIS : Waarom?

ANTOIN : Het staat daar maar. Niks te doen. Te wachten.

IRIS : Op wat?

ANTOIN : Misschien wel op mij. Tot ik het hier naar beneden heb gehaald. *(Hij geeft*

haar haar glas.) Alsjeblieft.

IRIS : Dank je.

(Ze drinken. Iris kijkt naar de foto's.)

Is dat oma Nora?

ANTOIN : Wie?

IRIS : Naast die man die haar arm om haar heen geslagen heeft.

ANTOIN : *(kijkt)* Ja, dat is Nora.

IRIS : Mooie vrouw was het.

ANTOIN : Ja.

(Ze drinken.)

Wat zijn je plannen? Blijf je slapen?

IRIS : Mag toch niet? Jij wilt toch een paar dagen alleen zijn?

ANTOIN : Maar om je nou weer helemaal terug te laten rijden.

IRIS : Kan wel.

ANTOIN : En je wilt toch praten?!

IRIS : En jij toch niet?!

(Ze kijken elkaar aan.)

ANTOIN : Ik wou zo even over het strand naar het paviljoen lopen en weer terug.

Heerlijk, die zee als het donker is.

IRIS : Ik hou je niet tegen.

ANTOIN : Wil je mee?

IRIS : Mag dat dan?

ANTOIN : Je bent er nou toch.

(Ze drinken.)

Op blote voeten. We gaan op blote voeten. Heerlijk dat harde zand onder je

voeten.

IRIS : *(Richt zich weer op de foto's. Kijkt aandachtig.)* Mooie vrouw.

ANTOIN : Ja. *(Even stil. Hij kijkt naar haar.)* Drink je wijn op. We gaan naar buiten.

2.

(Later. Iris en Antoin zijn naar buiten. De deuren staan nog steeds open. Er zijn een paar lampjes uit gedaan en de twee wijnglazen staan nog op tafel. Buiten klinkt weer een auto. De motor wordt uitgezet en twee portieren worden dicht geslagen. Even gebeurt er weer niks, dan klinkt een sleutel in het slot van de buitendeur en klinken er vervolgens voetstappen in de gang.)

STEM VAN SARAH : Antoin?

(Geen antwoord. Dan gaat de deur open en verschijnen Sarah en Debora. Toch wat voorzichtig.)

SARAH : Antoin?

(Niks. Debora kijkt naar de openslaande deuren.)

DEBORA : Hij is even naar buiten, denk ik.

SARAH : *(Ziet de foto's en dozen. Het irriteert haar.)* Wat is dit nou weer? Wat is die man aan het doen?

DEBORAH : *(Kijkt ook en ziet de glazen.)* O shit.

SARAH : Wat?

DEBORA : Hij is niet alleen. *(Ze wijst op de glazen.)*

SARAH : Nou en?

DEBORAH : *(Bekijkt een glas.)* Lippenstift. Zullen we maar weer gaan?

SARAH : Waarom? Het is mijn huisje. Van mijn familie.

DEBORA : Hij is hier met een vrouw! Komen opeens twee exen van 'm langs!! Ik heb geen zin in gênante toestanden.

SARAH : Waarom heeft ie al die spullen dan van zolder gehaald?

DEBORA : Ik hoop wel dat ze ouder is dan 25.

SARAH : *(Bezig met de spullen)* Hij weet dat ik dat heel vervelend vind. Wat is dit voor flauwekul?! *(Ze begint de foto's van de muur te halen.)*

DEBORA : Ik geloof dat je je dan juist heel erg op het verleden stort. Lange termijngeheugen en zo.

SARAH : Dit is mijn verleden, niet dat van hem! *(Ze is bezig met opruimen.)*

DEBORA : Maar inderdaad, dat doe je dan toch niet als je gezelschap hebt? Van iemand met lippenstift. Zou je zeggen.

(Sarah begint alles terug in de dozen te stoppen.)

Wil je wachten tot ie terugkomt?

SARAH : Ja natuurlijk.

DEBORA : En wat moeten we dan met die vriendin?

SARAH : Wij moeten helemaal niks met die vriendin. Dat is zijn probleem.

DEBORA : Maar we gaan het er toch niet over hebben waar zij bij is?!

SARAH : Waarom niet?

DEBORA : Nee. Kom. Ik wil weg hier.

SARAH : En dan rijden we weer helemaal terug!?

DEBORA : Kan toch niet anders?

SARAH : Nee. Ik heb al zoveel vrouwen over me heen gehad in de loop der jaren. Kan er nog wel eentje bij. Ga jij maar. Ik blijf.

DEBORA : En hoe kom je dan weer thuis?

SARAH : Met de trein of zo.

DEBORA : Morgen dan dus?

SARAH : Morgen ja.

DEBORA : Dan zal je hier moeten blijven slapen?

SARAH : Waarom niet? Het is mijn huis.

DEBORA : Hij is hier met een meisje!

SARAH : Dat is niet mijn probleem! Dan doen ze maar zachtjes. Dan had ie het maar moeten zeggen. Dat ie hier een paar dagen wilde gaan liggen spartelen. Op zijn ouwe dag. Had ie maar moeten reserveren. Ik blijf in ieder geval.

DEBORAH : *(Kijkt haar aan, aarzelt, neemt dan een besluit.)* Oké. We blijven.

SARAH : Wat je wilt.

DEBORA : Ik blijf ook.

(Even stil.)

SARAH : Wijn dan maar?

DEBORA : Graag.

(Sarah gaat inschenken.)

Maar ja, als er iemand bij hem is, dan hoeft het niet meer. Want dan is er iemand bij hem.

SARAH : Iemand is niet genoeg. Iemanden hebben we niks aan. Een meisje zorgt niet voor 'm. Die pakt zijn gezelschap en zijn aandacht en laat 'm weer vallen als die gaan vervelen.

DEBORA : Hoe had je je dat eigenlijk voorgesteld? We gaan samen voor hem zorgen als het erg wordt?

SARAH : Zou je dat willen dan?

DEBORA : Ik vraag alleen maar hoe jij je dat had voorgesteld. Je kunt het misschien niet alleen. Het is veel werk. Hoor je altijd.

SARAH : Ik heb energie genoeg.

DEBORA : Er moet altijd iemand bij hem zijn. En als we het samen doen, kan je om de beurt nog eens wat shoppen of zo. En naar de kapper.

SARAH : Ja ja.

(Even stil. Debora kijkt naar haar.)

DEBORA : Of wil je 'm helemaal voor jezelf alleen hebben?

SARAH : We kijken wel hoe het loopt. We doen wat voor hem het beste is. Maar ik zal ook rekening met jou houden.

DEBORA : En waarom is dat?

SARAH : Wij zijn het enige dat je nog hebt.

DEBORA : Je vindt me zielig?

SARAH : Ook ja.

DEBORA : Geniet je daar van?

SARAH : Doe niet zo idioot. Zoiets als dat met Antje laat al dat andere verdwijnen.

Jaloezie, bezitsdrang, dat soort getrut. Dat kan dan gewoon niet meer.

DEBORA : Alsof je macht hebt over je gevoelens.

SARAH : Waarom niet? Ik wel.

DEBORA : Ik geloof je ook nog.

(Ze drinken. Sarahs blik dwaalt af naar de dozen en mappen.)

SARAH : Wat moet ie nou toch met die foto's en zo? Wat heeft ie daar nou op dat zoldertje lopen zoeken? Hij moet met zijn fikken van mijn spullen afblijven!

(Even stil.) En ook niet erg beleefd ten opzichte van dat meisje.

DEBORA : Nee. Dat bedoel ik. Of het gaat hard met 'm.

SARAH : Dat kan ook.

(Ze drinken. Het geluid van de zee komt op.)

3.

(Het strand. Iris en Antoin zitten in het zand. Met blote voeten.)

IRIS : Als het even spannend wordt, ben je d'r niet.

ANTOIN : Ik heb een telefoon.

IRIS : Die altijd uit staat. Of op voicemail.

ANTOIN : Dat is niet waar.

IRIS : Is wel waar.

ANTOIN : Wat is er nu spannend dan?

IRIS : Het gaat niet om nu.

ANTOIN : Het gaat wel om nu. Het gaat altijd om nu. Wat is er aan de hand?

IRIS : Er moeten beslissingen genomen worden.

ANTOIN : Dat moet jij doen. Daar ben jij voor.

IRIS : Ik kan fouten maken.

ANTOIN : Heb ik mijn hele leven ook gedaan. (*Even stil. Hij kijkt over het water.*) De zee maakt geen fouten. Die doet het elke dag perfect. Eb en vloed. Elke dag.

IRIS : We gaan het nu niet over de zee hebben.

ANTOIN : Ik heb het over de zee.

IRIS : Ik niet. Ik heb het over de zaak.

ANTOIN : Wat is je probleem?

IRIS : Mijn probleem is dat er problemen zijn.

ANTOIN : Wat had je dan gedacht?.

IRIS : Het lijkt alsof je graag wilt dat dingen mislukken. Dat ik misluk.

ANTOIN : Doe niet zo idioot!! Waarom zou ik dat willen?

IRIS : Weet ik veel! Je werkt me tegen!

ANTOIN : Absoluut niet. Je bent mijn dochter. Ik ben trots op je.

IRIS : Waarom ben je d'r dan niet als ik je nodig heb?!

ANTOIN : Ik ben er nu toch?!

IRIS : Omdat ik hierheen gereden ben!

ANTOIN : Maar waarom dat weet geen mens. Want je kan niet zeggen wat er is! Want er is niks. Ja, er zijn problemen. Dat is normaal! Gewone problemen! (*Even stil.*) En los daarvan; Je hebt mij niet nodig. Niemand heeft mij nodig. Daarom zit ik hier. Om na te denken over dat niemand mij nodig heeft.

IRIS : Ik geloof je niet.

ANTOIN : Zou ik liegen tegen je?

IRIS : Dat denk ik wel ja. Hangt van de omstandigheden af.

ANTOIN : Ik weet niet eens wat de omstandigheden zijn! (*Hij staat op.*) Ik krijg het koud. Ik ga terug. Kom je?

(Hij loopt al. Zij blijft nog even zitten.)

IRIS : Misschien werk je me wel tegen om je eigen onmisbaarheid te bewijzen.

ANTOINE : (*Hij stopt, draait zich naar haar om en staart haar even aan. Dan:*) Je bent gek! En ik ben volstrekt misbaar. Is dat een woord? Misbaar. Ja. Ik ga.

IRIS : Ik kom zo.

(Hij gaat. Licht knijpt.)

4.

(Iets later. Antoin is net binnen en staat tegenover Debora en Sarah die daar aan de wijn zitten.)

ANTOIN : Wat is dit voor onzin? Waarom..... achtervolgt iedereen me?

SARAH : Ik denk dat mensen om je geven en van je houden en zo. Is dat zo onacceptabel?

ANTOIN : Wat is er aan de hand?

(Even stil. Sarah wil nog geen antwoord geven. Wisselt een blik met Debora. Antoin ziet dat de foto's weg zijn.)

En waar zijn die foto's?!

SARAH : Die heb ik opgeruimd.

ANTOIN : Waarom?

SARAH : Waarom hingen ze daar?!

ANTOIN : Ik was ze aan het bekijken.

SARAH : Waarom? Waarvoor?

ANTOIN : *(Enigszins verward)* Omdat eh... ik iets zoek. Maar ik weet niet wat. Dus ik kijk ik overal. Want als ik het vind, weet ik wat het was wat ik... eh... zocht. Denk ik.

SARAH : Wat zeg je in godsnaam?!

ANTOIN : Laat maar.

(Hij loopt van ze weg. Op zoek naar de foto's. Debora en Sarah wisselen nog een blik.)

DEBORA : Waar is je meisje?

ANTOIN : Welk meisje?

DEBORA : Er is hier een vrouw bij je. Er zit lippenstift op een van de wijnglazen.

ANTOIN : O, dat meisje. Die komt er aan. Is even iets uit d'r auto aan het pakken,

geloof ik.

DEBORA : Hoe oud is ze?

ANTOIN : Het meisje van de lippenstift?

DEBORA : Het meisje van de lippenstift ja.

ANTOIN : Eenenveertig.

DEBORA : Is dat niet veel te oud voor je?

ANTOIN : Om mee over het strand te lopen?

DEBORA : Is ze hier alleen maar om met je over het strand te lopen?

ANTOIN : Nee.

SARAH : Vind je het niet een beetje gênant worden, op jouw leeftijd?!

(Op dat moment komt Iris binnen door de openslaande deuren. Met een omslagdoek die ze uit de auto heeft gehaald.)

IRIS : Hé hai. Wat doen jullie hier?

DEBORA : O Iris.

SARAH : Wat doe jij hier?

IRIS : Ik vroeg het het eerst.

SARAH : Ik ben hier voor je vader. Omdat eh... *(Ze valt stil.)*

IRIS : Omdat wat?

SARAH : Daar moeten we het over hebben. Antoin.

(Iedereen kijkt naar hem.)

ANTOIN : Wat? Waarover? Waarom word ik achtervolgd door de hele familie?!

SARAH : Waarom ben jij hierheen gegaan?

ANTOIN : Ik vroeg het het eerst. Maar laat maar. Ik zal jullie zeggen waarom ik hier ben. Dat zal ik jullie zeggen. Waarom ik hier op zoek ben naar dingen die ik zoek. Ik ben hier... *(Even stil.)* Omdat... *(Hij maakt het teatraal.)* Ik besloten heb... *(Even stil.)* Dat ik een... eh... roman ga schrijven. *(Hij verwacht opgetogen reacties. Maar die blijven uit.)* Ik ga een roman schrijven! *(Stilte.)* Daar hebben jullie niks op te zeggen?!

SARAH : Wat moeten we zeggen?

ANTOIN : Weet ik veel. Iets.

DEBORA : Is veel werk, denk ik.

SARAH : En er zijn al zoveel romans. Dus waarom zou je?

ANTOIN : Ik heb een heel bijzonder leven gehad.

DEBORA : Gaat het over je eigen leven dan?

ANTOIN : Ik denk het niet. Daar ben ik dus nog mee bezig. Ik ben er nog niet uit. Waar het precies over zal gaan. Maar mijn levenservaring en zo klinkt er wel in door natuurlijk.

DEBORA : Ja ja.

ANTOIN : Nogal lauwe reactie zeg. Ik bedoel, ik ga een boek schrijven! Hallo!

DEBORA : Had je gedacht dat we zouden gaan staan juichen?

ANTOIN : Zoiets ja.

IRIS : Heel knap, pap.

SARAH : Bedenken dat je een boek gaat schrijven is nog niet zo knap hoor. Het wordt pas knap als je het af hebt.

DEBORA : Precies. Ik wil het eerst lezen voordat ik zeg wat ik er van vind.

SARAH : Maar wat hebben die foto's daar mee te maken?

ANTOIN : Inspiratie. Het verleden. In een roman zit vaak een mooi geheim uit het verleden. Dat zoek ik. Dus ik zat daar over na te denken en toen opeens dacht ik aan al die spullen op het zoldertje en die heb ik toen naar beneden gehaald. Voor inspiratie.

SARAH : Het zijn mijn spullen.

ANTOIN : En er zit van alles tussen. Een hele wereld zit er in die dozen.

SARAH : Mijn wereld.

ANTOIN : De wereld van je voorouders.

SARAH : Van mijn voorouders ja. Die van mij!

ANTOIN : Ik mag toch wel naar die foto's kijken!?

SARAH : Voor inspiratie voor je roman?! Nee.

ANTOIN : Ik kijk naar alles om me heen. Ik denk na. Het moet een magistrale roman worden! Ik ben aan het broeden.

DEBORA : Je bent aan het broeden?

SARAH : Tok tok tok tok tok?

(Ze lachen even. Blik van Antoin. Irritatie.)

ANTOIN : *(Wat gepikeerd)* En zoiets moet je alleen doen. In afzondering. Vandaar dat ik even alleen wou zijn. Zonder dat iedereen achter me aan komt. Mag het?

(Even stil.)

SARAH : Dat weten we niet of dat mag.

DEBORA : Nee.

ANTOIN : Sorry?

(Sarah en Debora kijken elkaar even aan. Nu of niet nu?)

IRIS : Wat is er aan de hand?

SARAH : Ik denk eh... we denken... dat het niet zo verstandig is dat je alleen bent.

IRIS : Waarom is dat?

ANTOINE : *(wordt kwaad.)* Wat is dat nou voor flauwekul?!

SARAH : Zullen we het gezellig houden? Ga zitten. Laten we het er even over hebben.

ANTOIN : Ik ga helemaal niet zitten en ik wil het nergens over hebben! Waarom zou ik niet een paar dagen alleen kunnen zijn?!

SARAH : Dat kan misschien wel.

DEBORA : Maar misschien ook niet.

ANTOIN : *(Wordt kwader en kwader.)* Wacht even, wacht even.

SARAH : Doe nou rustig. Ga nou even rustig zitten!

ANTOIN : Ik wil helemaal niet rustig zitten! Ik wil helemaal niet rustig zitten! Rot op zeg, met je rustig zitten!

SARAH : Misschien kan je prima een paar dagen alleen zijn en misschien ook niet. In dit stadium. Dat is moeilijk te beoordelen.

ANTOIN : In wat voor stadium?! In wat voor stadium van wat?!

SARAH : Als je zo schreeuwt kunnen we het er niet over hebben. Neem een glas wijn en ga rustig zitten. Kom. Doe nou eens even wat ik zeg!

(Antoin kijkt haar woedend aan.)